

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Stephani Thevpoli Bened. F. Patric. Veneti,
Academicarum Contemplationum Lib. X**

Piccolomini, Francesco

[Basel], 1590

VD16 ZV 12463

An Scire sit reminisci. C. 13.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12918

scientia enim nos ad mentem, & ad diuinam e-
 leuat; cum eis animam copulat, cum quibus
 anima sola pura, recteque purgata coniungi
 valet; propterea ea coniunctio sine pietate,
 sanctitate, & religione, nec esse, nec seruari po-
 test: adeo, vt pugnantia proferant; qui inqui-
 unt, aliquem esse sapientem; sed impium, & a
 religione alienum.

An scire sit reminisci.

CAP. XIII.

Requenter Plato, cum in Menone
 tum alibi, scientiam esse reminiscen-
 tiam ostendit; & iure profecto. Cum
 enim a primo opifice manarint; a
 quo omne, quod effluit, perfectum est; animas
 quoque omni perfectione absolutas ab eo ma-
 nasse, putandum est: animæ perfectio est scien-
 tia; quæ adeo est eius propria, vt seorsum ab
 ea, nec quidē iure anima dici mereatur. Quod
 etiam ex eo patet: quoniam externa acciden-
 tia, quæ sola sensibus vsurpantur, nunquam
 ad substantiæ, internæque essentiæ cognitio-
 nem nos eleuant; nisi in anima nostra per
 rationes formæ rerum essent insertæ, eique es-
 sent familiares. Neque tam facile per excita-
 tiones, per interrogaciones, & responsiones, in
 nobis excitaretur cognitio veritatis; nisi cum
 ea veritate cõcreatæ fuissent animæ. Accedit,
 quod neque etiam adeo tenax esset hominis
 memoria, neque tam diu seruaret anima no-
 tiones

tiones rerum; neque eorum, quæ ante quinquaginta annos didicit, recordaretur; nisi firmo, & stabili aliquo interno fundamēto, scientiæ munitæ essent; firmisque radicibus hærerēt: quomodo enim tam diu, vel in spiritibus, vel in essentia animæ, imagines solum extrinsecus receptæ, seruari possent? Fateamur itaque cum ratione, cum experientia, cum Platone, scientiam esse reminiscētiam; asseramus, ab æterno animæ fuisse insertas rationes rerū ideis respondentes, per quas dicitur Deus in Timæo ostendisse animis fatales leges; cognoscamus ex hoc, qua ratione, ex sententia Platonis, anima sit diuinæ mentis imago: vt enim diuina mens est omnia per Ideas; ita anima est omnia per rationes ideis proportionē respondentes. Scientia itaque nostra, est reminiscētia eorum; quæ anima primò soluta à crasso corpore, in seipsa nouerat: quorū, ob lapsum à se, & coniūctionem cum corpore, oblita est. Nuncupatur autem reminiscētia, duplici de causa: primò; quia anima soluta à corpore, eammet primò sciebat: secundò; quia eadem anima cum alio corpore iuncta, eadem ad discere, & scire potuit. Prima tamen est ea, ad quam præsertim respexit Plato; nam ea propriè potest dici reminiscētia, cū nobis conueniat per reliquias intelligibilium in anima intrinsecus seruatas: Altera verò reminiscētiæ nomine designari non meretur; cū id, quod in vna corpora vita acquiritur, in obitu penitus

aboleatur. Insuper, dum dicimus scientiam esse reminiscientiam; id minimè est verum, referendo scientiam ad compositum; sed solum ad animam, cui ab æterno insertæ sunt rationes rerum; per quas soluta à corpore, valet liberè cuncta cognoscere.

Quæ à Peripateticis obijciuntur Platoni.

CAP. XIIIIL

Peripatetici ad sola externa respicientes, in imaginib. potiùs, quàm in essentia rerù versari; Platonem supra eorum terminos eleuatum, in conspicuo versari errore affirmant: quod facile se ostendere credunt. Primò; quia quod apprimè aptum, natumque est aliquid recipere, eo debet esse denudatum; quod est in potentia, debet esse priuatum forma recipienda; quod ad opposita est indifferens, ad nullam partem debet esse contractum, nullique destinatum: hominis anima, ante scientiarum adeptionem, est capax; est in potentia; est indifferens ad verum, & falsum; & modò in vno, modò in altero versatur: non itaque insertam habet scientiam, & veritatem. Præterea, à ratione omnino esse alienum asserunt, quòd in anima insertæ sint rerum scientiæ: quasi Theauri pretiosi, & optimi, qui nos lateant: non enim veritatis splendor, & lux, occulta seruari potest. Addunt, quòd non anima scit, sed homo per animam: non itaque anima soluta à corpo